Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (deveto vijeće)

14. prosinca 2017.*

„Javna služba – Dužnosnici – Promaknuće – Postupak promaknuća za 2015. – Odluka o nepromicanju tužitelja u razred AD 10 s učinkom od 1. srpnja 2015. – Međuinstitucijski premještaj – Sustav *prorata temporis* – Usporedba zasluga – Članak 45. Pravilnika – Odgovornost”

U predmetu T-21/17,

R. L., dužnosnik Europskog parlamenta, kojeg zastupaju C. Bernard-Glanz i A. Tymen, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Suda Europske unije, koji zastupaju J. Inghelram i V. Hanley-Emilsson, u svojstvu agenata,

tuženika,

povodom zahtjeva na temelju članka 270. UFEU-a, s jedne strane, za poništenje odluke Suda Europske unije od 11. svibnja 2016. kojom se odbija promaknuće tužitelja s danom 1. srpnja 2015. i, s druge strane, za naknadu štete koju je tužitelj navodno pretrpio,

OPĆI SUD (deveto vijeće)

u sastavu: S. Gervasoni (izvjestitelj), predsjednik, K. Kowalik–Bańczyk i C. Mac Eochaidh, suci,

tajnik: E. Coulon,

donosi sljedeću

Presudu

Pravni okvir

1 Članak 45. Pravilnika o osoblju za dužnosnike Europske unije (u daljnjem tekstu: Pravilnik) propisuje:

„Odluku o promaknuću donosi tijelo za imenovanje uzimajući u obzir članak 6. stavak 2. Osim ako se primjenjuje postupak iz članka 4. i članka 29. stavka 1., dužnosnici mogu napredovati samo ako su na radnom mjestu koje odgovara vrsti radnih mjesta iz Priloga I., odjeljka A, za sljedeći viši razred. Promaknuće stupa na snagu imenovanjem dužnosnika u sljedeći viši razred njegove funkcijske skupine. Za potrebe promaknuća odabir se provodi isključivo među dužnosnicima koji su najmanje

* Jezik postupka: francuski

dvije godine bili u svom razredu, nakon što se usporede zasluge dužnosnika koji ispunjavaju uvjete za promaknuće. Tijelo za imenovanje pri usporedbi zasluga posebno uzima u obzir izvješća o dužnosniku, jezike kojima se koristi u obavljanju poslova osim jezika čije je izvrsno poznavanje potvrđeno u skladu s člankom 28. točkom (f) i razinu preuzetih odgovornosti.

[…]”

2 Na temelju Uputa o promaknuću, u prilogu odluci Suda Europske unije o promaknućima od 19. listopada 2005. (u daljnjem tekstu: Upute o promaknuću), kako bi ih se moglo uzeti u obzir za promaknuće, dužnosnici moraju u pravilu imati određen broj bodova za promaknuće koji je barem jednak referentnom pragu (točka 3.).

3 U točki 4. Uputa o promaknuću pojašnjeno je da dužnosnici stječu, za svaku godinu koju su proveli u razmatranom razredu, bodove za promaknuće u rasponu od 0 do 3. Situacija u kojoj nije postignut niti jedan bod predstavlja trenutačni zastoj u napredovanju u karijeri, situacija u kojoj je postignut 1 bod predstavlja sporo napredovanje u karijeri, situacija u kojoj su postignuta 2 boda predstavlja redovno napredovanje u karijeri, a situacija u kojoj su postignuta 3 boda predstavlja brzo napredovanje u karijeri.

4 Također u skladu s Uputama o promaknuću, direktor uprave za koju dužnosnik radi dodjeljuje mu svake godine bodove za promaknuće na temelju njegovih zasluga, i to u pravilu na temelju izvješća o ocjeni koje se na njega odnosi (točka 5.), te utvrđuje za svaku godinu i za svaki razred popis dužnosnika koji rade u istoj upravi koji su dosegnuli referentni prag (točka 7.).

5 Naposljetku, u točki 8. Uputa o promaknuću predviđeno je da se popisi objavljuju i dostavljaju zajedničkom odboru za promaknuće, koji za svaki razred izvršava usporedbu zasluga svih dužnosnika koji ispunjavaju uvjete za promaknuće, vodeći računa o postignutim bodovima za promaknuće i provjeravajući jesu li u skladu s izvješćima o ocjeni. Nakon toga, odbor izrađuje za svaki razred popis dužnosnika predloženih za promaknuće, navodeći redoslijed prioriteta. Taj popis dostavlja se odlukom tijelu nadležnom za imenovanja (u daljnjem tekstu: tijelo za imenovanja).

6 U pravilu, prema sustavu promaknuća Suda Europske unije, usporedba broja postignutih bodova obavljala se na temelju situacije dotične osobe na dan 1. siječnja te godine. Međutim, za postupak promaknuća za 2006., 2007. i 2008. propisana je posebna mjera u korist dužnosnika koji su zaposleni u određene razrede nakon 1. svibnja 2004., na temelju koje se usporedba ukupnog broja bodova nije obavljala samo na dan 1. siječnja te godine, već također na prvi dan svakog mjeseca te godine (u daljnjem tekstu: mjera *prorata temporis*).

7 Područje primjene mjere *prorata temporis* prošireno je 2009. i na druge razrede. Preciznije, u skladu s točkom 6. Zaključaka savjetovanja između uprave Suda Europske unije i European Public Service Union (Unija za europsku javnu službu) u vezi sa sustavom promaknuća koji je na snazi na Sudu Europske unije od 27. listopada 2009., broj bodova koji treba uzeti u obzir u svrhu promaknuća na temelju mjere *prorata temporis* dobiva se „tako da se ukupnom broju bodova postignutom na dan 31. prosinca godine N-1 i na prvi dan svakog mjeseca godine N dodaje dvanaestina dvaju bodova ili, u slučaju da je dužnosnik dobio manje od 2 boda za godinu N-1, dvanaestina stvarno dodijeljenog broja bodova”.

8 Počevši od postupka promaknuća za 2015., učinak mjere *prorata temporis* proširen je na sva promaknuća, uključujući razrede AST 8 i AD 11, neovisno o datumu zapošljavanja dotičnih dužnosnika (točka 1. Zaključaka savjetovanja između uprave Suda Europske unije i European Public Service Union – Sud Europske unije o funkcioniranju sustava promaknuća od 22. srpnja 2015.).

Okolnosti spora

9 Tužitelj R. L. stupio je u službu Suda Europske unije 1. listopada 2004. kao član privremenog osoblja. Imenovan je dužnosnikom 1. ožujka 2006.

10 Tužitelj je 16. ožujka 2015. premješten u Europski parlament. U trenutku prijenosa svrstan je u razred AD 9, stupanj 2.

11 Odlukom od 8. srpnja 2015. tijelo za imenovanja utvrdilo je, u postupku promaknuća za 2015., referentni prag koji se primjenjuje na dužnosnike u razredu AD 9 za promaknuće u razred AD 10 u visini 8 bodova.

12 Povodom njegova zahtjeva Sud Europske unije je 7. prosinca 2015. izvijestio tužitelja da mu za godinu 2014. nije dodijeljen niti jedan bod za promaknuće.

13 Dopisom od 11. prosinca 2015. tužitelj je osporio odluku o tome da mu se ne dodijeli niti jedan bod za promaknuće za godinu 2014. te je zatražio dodjelu 2,5 do 3 boda za tu istu godinu. Osim toga, 10. veljače 2016. podnio je žalbu protiv odluke o tome da mu se ne dodijele bodovi za promaknuće za godinu 2014. i protiv one o njegovu nepromicanju u postupku promaknuća za 2015.

14 Odlukom od 4. ožujka 2016. tajnik Suda Europske unije, u svojstvu tijela za imenovanja, u skladu s mišljenjem odbora za promaknuće dodijelio je tužitelju 2,5 boda za promaknuće za godinu 2014.

15 Dopisom od 15. ožujka 2016. tužitelj je zatražio preispitivanje odluke o odbijanju njegova promaknuća s obzirom na dodjelu tih bodova za promaknuće.

16 Mišljenjem od 7. travnja 2016. odbor za promaknuće predložio je tijelu za imenovanja da potvrdi odluku o nepromicanju tužitelja, s obrazloženjem da bi, imajući u vidu njegove nove bodove za promaknuće i one koji proizlaze iz mjere *prorata temporis*, tužitelj dostigao referentni prag za uvrštenje u popis dužnosnika koji ispunjavaju uvjete za promaknuće, koji je utvrđen na 8 bodova, tek 1. srpnja 2015., odnosno na dan koji je nastupio nakon njegova premještaja u Parlament od 16. ožujka 2015.

17 Odlukom od 11. svibnja 2016., koja je tužitelju dostavljena 20. svibnja 2016., tijelo za imenovanja odlučilo je da ga neće promaknuti u postupku za 2015. zbog razloga navedenih u mišljenju odbora za promaknuće, koje je dostavljeno u prilogu odluci (u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

18 Nadalje, odbor za žalbe Suda Europske unije je 13. srpnja 2016. obustavio postupak povodom tužiteljeve žalbe od 10. veljače 2016., s obrazloženjem da je postala bespredmetna, nakon što su tužitelju dodijeljeni bodovi za promaknuće za godinu 2014. i nakon što je donesena pobijana odluka, kojom je još jednom odbijeno tužiteljevo promaknuće, usprkos dodjeli tih bodova.

19 Tužitelj je 22. srpnja 2016. podnio žalbu protiv pobijane odluke, koja je 6. listopada 2016. odbijena (u daljnjem tekstu: odluka kojom se odbija žalba). Odluka kojom se odbija žalba dostavljena je tužitelju istog dana.

20 Odlukom Parlamenta od 25. listopada 2016. tužitelj je retroaktivno promaknut u razred AD 10, stupanj 1., s učinkom od 1. siječnja 2016.

Postupak i zahtjevi stranaka

21 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 13. siječnja 2017. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak.

22 Na zahtjev tužitelja, koji se temelji na članku 66. Poslovnika Općeg suda, taj je sud u javnoj verziji ove presude izostavio ime te stranke kao i druge podatke koji se na nju odnose.

23 Budući da stranke nisu tražile održavanje rasprave, na temelju članka 106. stavka 1. Poslovnika Opći sud (deveto vijeće) je odlučio, smatrajući da je na temelju sadržaja spisa predmet dovoljno razjašnjen, primjenom članka 106. stavka 3. Poslovnika presuditi bez provođenja usmenog dijela postupka.

24 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništiti pobijanu odluku i, po potrebi, odluku kojom se odbija žalba;

– naloži Sudu Europske unije da mu naknadi pretrpjelu materijalnu štetu.

– naloži Sudu Europske unije snošenje troškova.

25 Sud Europske unije od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

Zahtjev za poništenje

26 Valja uvodno podsjetiti da je prema ustaljenoj sudskoj praksi učinak zahtjeva za poništenje koji se formalno odnosi na odluku kojom se odbija žalba, kad ta odluka nema samostalan sadržaj, takav da će se pred Općim sudom pokrenuti postupak u odnosu na akt protiv kojeg je bila podnesena žalba (presude od 17. siječnja 1989., Vainker/Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, t. 8. i od 6. travnja 2006., Camós Grau/Komisija, T-309/03, EU:T:2006:110, t. 43). Budući da u predmetnom slučaju odluka kojom se odbija žalba nema samostalan sadržaj jer se njome u biti samo potvrđuje pobijana odluka, tužbu treba smatrati usmjerenom protiv pobijane odluke.

27 U prilog svojoj tužbi za poništenje tužitelj ističe dva tužbena razloga. Prvi se temelji na povredi članka 45. Pravilnika, a drugi na povredi načela jednakog postupanja i načela jedinstvenosti europske javne službe.

Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 45. Poslovnika

28 Tužitelj smatra da je prilikom donošenja pobijane odluke prekršen članak 45. Pravilnika, kako je protumačen u sudskoj praksi i proveden internim pravilima Suda Europske unije o promaknuću.

29 Tužitelj ističe da iz te sudske prakse i tih internih pravila proizlazi da, kada se dužnosnik može promaknuti u godini u kojoj je premješten iz jedne institucije u drugu, nadležno tijelo za imenovanja jest tijelo institucije iz koje je premješten, a sustav promaknuća koji treba primijeniti jest onaj koji je propisala ta institucija, čak i u slučaju kada je taj dužnosnik premješten u drugu instituciju prije datuma stupanja na snagu eventualne odluke o njegovu promaknuću. Iz toga slijedi da bi, u predmetnom slučaju, tužitelj dosegnuo prag za promaknuće 1. srpnja 2015. i da ga je Sud Europske unije trebao promaknuti počevši od tog datuma, bez obzira na njegov premještaj u Parlament 16. ožujka 2015.

30 Tužitelj dodaje da se prilikom utvrđenja bodova za promaknuće, koji su fiktivno ostvareni nakon 16. ožujka 2015., ne uspoređuju njegove zasluge sa zaslugama novih suradnika u Parlamentu i da zbog tog razloga Sud Europske unije nije nadležan. Naime, sustav promaknuća koji je uspostavljen u okviru Suda Europske unije, koji se temelji na mjeri *prorata temporis*, omogućuje da se uzmu u obzir bodovi za promaknuće ostvareni u godini promaknuća, koji su dodijeljeni isključivo na temelju bodova za promaknuće koji su već bili dodijeljeni u godini koja prethodi godini promaknuća, tijekom koje je tužitelj bio dužnosnik Suda Europske unije, tako da je njegove zasluge trebalo usporediti sa zaslugama drugih dužnosnika te iste institucije.

31 Sud Europske unije uvodno ističe da tužitelj ne osporava zakonitost sustava promaknuća koji se primjenjuje u predmetnom slučaju u odnosu na članak 45. Pravilnika. Također podsjeća da Pravilnikom nije dano pravo na promaknuće, čak ni dužnosnicima koji ispunjavaju uvjete za promaknuće. Sud Europske unije dodaje da je zahtijevati od tijela za imenovanja da dodjeli bodove za promaknuće premještenom dužnosniku nakon datuma njegova premještaja jednako zahtijevanju da to tijelo za imenovanja nastavi provoditi usporedbu zasluga nakon datuma premještaja, što nije u skladu ni s njegovim internim pravilima o promaknuću ni sa sudskom praksom. U replici pojašnjava da mjera *prorata temporis* predstavlja pravnu fikciju na temelju koje se zasluge ostvarene tijekom jednog postupka promaknuća pretvaraju u bodove za promaknuće koji se uzimaju u obzir u okviru usporedbe koja se provodi u tom istom postupku. Sud Europske unije naposljetku smatra da je nedopušten argument, koji je prvi put istaknut u replici, prema kojem tužitelju nije dodijeljen niti jedan bod za zasluge stečene u razdoblju od 1. siječnja do 16. ožujka 2015.

32 Valja uvodno navesti da su stranke suglasne o tome koja je institucija nadležna za odlučivanje o tužiteljevu promaknuću u postupku promaknuća za 2015, a to je u predmetnom slučaju Sud Europske unije, institucija iz koje je tužitelj premješten.

33 Naime, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da, u skladu sa zahtjevima iz članka 45. Pravilnika, tijelo za imenovanja koje je nadležno za odlučivanje o promaknuću službenika koji ispunjava uvjete za promaknuće tijekom godine u kojoj je premješten iz jedne institucije u drugu jest tijelo institucije iz koje je dužnosnik premješten (presuda od 28. lipnja 2011., Mora Carrasco i dr./Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, t. 39.; rješenja od 5. srpnja 2011., Alari/Parlament, F-38/11, EU:F:2011:103, t. 31. i od 12. prosinca 2013., Debaty/Vijeće, F-47/13, EU:F:2013:215, t. 22.).

34 Stranke su također suglasne o tome da je sustav promaknuća koji Sud Europske unije mora primijeniti njegov vlastiti sustav promaknuća, kako je uređen na temelju više internih akata navedenih u točkama 2. do 8. ove presude, čiju zakonitost tužitelj uostalom nije osporio.

35 Naime, valja navesti da iz činjenice da je tijelo za imenovanja institucije iz koje je dužnosnik premješten nadležno za odlučivanje o promaknuću dužnosnika u godini u kojoj je premješten i iz osnove te nadležnosti nužno proizlazi da prilikom usporedbe zasluga dužnosnika suradnika u istoj instituciji (vidjeti u tom smislu presudu od 28. lipnja 2011., Mora Carrasco i dr./Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, t. 35. i rješenje od 5. srpnja 2011., Alari/Parlament, F-38/11, EU:F:2011:103, t. 27.) dotična institucija iz koje je dužnosnik premješten primjenjuje vlastiti sustav promaknuća. Valja također navesti da je primjena sustava promaknuća institucije iz koje je dužnosnik premješten također dogovorena na sastanku čelnika uprave u njihovim zaključcima od 30. studenoga 2011. Naime, iz navedenih zaključaka a da pritom u predmetnom slučaju nije potrebno donijeti odluku o njihovoj pravnoj snazi, usprkos tomu što su stranke o tome raspravljale, proizlazi da je „datum stupanja na snagu promaknuća onaj koji proizlazi iz sustava promaknuća institucije iz koje je dužnosnik premješten”, što podrazumijeva da se taj datum treba utvrditi primjenom navedenog sustava.

36 S druge strane, stranke nisu suglasne o primjeni sustava promaknuća Suda Europske unije u predmetnom slučaju i, posebno, o primjeni mjere *prorata temporis*.

37 Valja u tom pogledu navesti, kao prvo, da iz sudske prakse koja se odnosi na promaknuće u slučaju međuinstitucijskog premještaja proizlazi da je potrebno usporediti zasluge premještenih dužnosnika s onim dužnosnicima koji su još bili njihovi suradnici tijekom godine koja prethodi njihovu premještaju. Naime, za ocjenu može li dužnosnik biti promaknut s retroaktivnim učinkom od 1. siječnja godine N tijelo za imenovanja mora usporediti prethodne zasluge dužnosnika, osobito tijekom godine N-1 i u pogledu izvješća o ocjeni uspješnosti tih dužnosnika tijekom godina N-1 i godina prije (presuda od 28. lipnja 2011., Mora Carrasco i dr./Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, t. 35.; rješenja od 5. srpnja 2011., Alari/Parlament, F-38/11, EU:F:2011:103, t. 27. i od 12. prosinca 2013., Debaty/Vijeće, F-47/13, EU:F:2013:215, t. 23.).

38 Iz te sudske prakse također proizlazi da se odluka o promaknuću donosi retroaktivno, tako da stupa na snagu na datum kada je dotični dužnosnik radio za instituciju nadležnu za odlučivanje o njegovu promaknuću. Naime, s obzirom na to da odluka o promaknuću pretpostavlja postojanje slobodnog mjesta na teret proračuna koji odgovara predmetnom razredu i da svaka institucija, na temelju članka 6. Pravilnika, autonomno utvrđuje broj radnih mjesta u svojoj strukturi te, u skladu s time, popis slobodnih radnih mjesta (vidjeti u tom smislu presudu od 28. lipnja 2011., Mora Carrasco i dr./Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, t. 37.), institucija nadležna za donošenje odluke o promaknuću može promaknuti dotičnog dužnosnika samo na dan kada ga može zaposliti na radno mjesto u svojoj strukturi, odnosno u razdoblju u kojemu je taj dužnosnik zaposlen u toj instituciji.

39 Kao drugo, valja naglasiti da suprotno sustavima promaknuća o kojima se raspravljalo u predmetima u kojima je donesena ta sudska praksa, u sustavu promaknuća Suda Europske unije, na temelju mjere *prorata temporis*, nije predviđena mogućnost promaknuća samo na dan 1. siječnja, već također na prvi dan bilo kojeg mjeseca u godini N i da se za potrebe promaknuća u godini N uzimaju u obzir bodovi dodijeljeni u godini N-1 kao bodovi postignuti u godini N.

40 Međutim, valja navesti da se bodovi koji su dodijeljeni u godini N na temelju usporedbe zasluga stečenih u godini N, kao što to tvrdi Sud Europske unije, ili koji proizlaze iz jednostavne fiktivne ekstrapolacije na temelju usporedbe zasluga ostvarenih u godini N-1, kao što to tvrdi tužitelj, mogu dodjeljivati toliko dugo dok dotični dužnosnik radi za instituciju koja je nadležna za usporednu ocjenu zasluga i, stoga, za donošenje odluke o promaknuću. Naime, s obzirom na to da se dodjela tih bodova kao i kasnije intervencije zajedničkog odbora za promaknuće i tijela za imenovanja obavljaju u okviru postupka promaknuća za godinu N (vidjeti u tom smislu presudu od 28. lipnja 2016., Kotula/Komisija, F-118/15, EU:F:2016:138, t. 55. i navedenu sudsku praksu), kako bi se utvrdio datum promaknuća dotičnog dužnosnika, ti se bodovi mogu dodijeliti samo do datuma do kada je institucija nadležna za usporedbu tužiteljevih zasluga sa zaslugama njegovih suradnika u navedenoj instituciji i do kada ga može promaknuti, a to je u predmetnom slučaju datum tužiteljeva premještaja u Parlament.

41 Stoga je u ovom sporu Sud Europske unije pravilno odbio dodijeliti tužitelju bodove u okviru postupka promaknuća za 2015. nakon datuma njegova premještaja u Parlament 16. ožujka 2015.

42 Na taj način Sud Europske unije nije prekršio ciljeve koji se mjerom *prorata temporis* žele postići, na koje se tužitelj poziva, i koji uključuju osiguranje veće ravnopravnosti u postupanju prema dužnosnicima smanjujući neizvjesnost datuma dosezanja praga za promaknuće. Naime, predmetno jednako postupanje odnosi se na dužnosnike koji su dosegnuli prag za promaknuće 1. siječnja godine promaknuća i dužnosnike iste institucije koji su taj prag dosegnuli kasnije, dok se ne odnosi na dužnosnike koji su ostali u svojoj instituciji i na premještene dužnosnike.

43 Osim toga, primjena mjere *prorata temporis* u predmetnom slučaju od strane Suda Europske unije potkrijepljena je rješenjem od 12. prosinca 2013., Debaty/Vijeće (F-47/13, EU:F:2013:215). Točno je, kao što to tužitelj djelomično ističe, da se zbog provođenja premještaja za vrijeme postupka promaknuća njegov slučaj razlikuje od slučaja tužitelja u predmetu u kojemu je doneseno rješenje od 12. prosinca 2013., Debaty/Vijeće (F-47/13, EU:F:2013:215). Naime, u tom postupku tužitelj je bio premješten u drugu instituciju 2011., prije početka 2012. godine u odnosu na koju je mogao tražiti

promaknuće. Međutim, suprotno tužiteljevim navodima, argumentacija sadržana u tom rješenju nije nevažna za predmetni slučaj s obzirom na to da je u biti Službenički sud tamo smatrao, kao i Sud Europske unije u pobijanoj odluci, da se na temelju datuma premještaja ne utvrđuje samo koja je institucija nadležna za donošenje odluke o promaknuću, već se utvrđuju i odgovarajući dužnosnici s kojima se dužnosnik na kojeg se promaknuće odnosi mora usporediti kao i datum do kojega promaknuće može biti provedeno, a to je datum do kojeg je dužnosnik radio za nadležnu instituciju (rješenje od 12. prosinca 2013., Debaty/Vijeće, F-47/13, EU:F:2013:215, t. 23. i 24.).

44 Iz gornjih navoda proizlazi da prvi tužbeni razlog treba odbiti i pritom nije potrebno donijeti odluku o prigovoru Suda Europske unije o dopuštenosti argumenta koji je prvi put istaknut u replici, prema kojemu za razdoblje od 1. siječnja do 16. ožujka 2015. tužitelju nije bio dodijeljen niti jedan bod. Naime, s obzirom na to da iz ocjene prvog tužbenog razloga proizlazi da Sud Europske unije nije bio dužan dodijeliti tužitelju bodove nakon 16. ožujka 2015., bodovi koji su dodijeljeni za razdoblje od 1. siječnja do 16. ožujka 2015. mu ne omogućuju da dosegne prag za promaknuće, tako da taj argument treba u svakom slučaju odbiti kao bespredmetan.

2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načelâ jednakog postupanja i jedinstvenosti europske javne službe

45 Tužitelj, kao prvo, navodi da ga je, time što ga je odbio promaknuti, Sud Europske unije u stvarnosti isključio iz postupka promaknuća za 2015. zbog njegova premještaja i time prekršio načelo jedinstvenosti europske javne službe i mogućnost njegova napredovanja u karijeri. Kao drugo, navodi da je odbijanjem promaknuća također prekršeno načelo jednakog postupanja, s obzirom na to da se, samo zbog činjenice tog premještaja, prema njemu različito postupalo u odnosu na njegove suradnike koji su bili u istovjetnoj situaciji kao i on u godini koja je prethodila njegovu premještaju.

46 Sud Europske unije, kao prvo, odgovara da načelo jedinstvenosti europske javne službe ne podrazumijeva da institucije moraju na isti način koristiti svoju diskrecijsku ovlast i njegova posljedica ne može biti obvezivanje institucije da donese odluke u području promaknuća suprotno članku 45. Pravilnika. Kao drugo, ističe da, s obzirom na to da je obveza provođenja usporedbe zasluga predviđena u članku 45. Pravilnika izraz načela jednakog postupanja, odbijanje tužbenog razloga koji se temelji na povredi članka 45. Pravilnika treba dovesti do odbijanja prigovora koji se odnosi na nepoštovanje načela jednakog postupanja. Dodaje da, čak i da je tužiteljeva situacija 2014. bila ista kao i ona njegovih suradnika u instituciji, ona je u odnosu na 2015. bitno različita zbog činjenice njegova premještaja u Parlament.

47 Kao prvo, treba podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, načelo jednakog postupanja zahtijeva da se u usporedivim situacijama ne postupa na različit način i da se u različitim situacijama ne postupa na jednak način, osim ako takvo postupanje nije objektivno opravdano (presuda od 9. listopada 2008., Chetcuti/Komisija, C-16/07 P, EU:C:2008:549, t. 40. i od 9. veljače 1994., Lacruz Bassols/Sud Europske unije, T-109/92, EU:T:1994:16, t. 87).

48 Također, prema ustaljenoj sudskoj praksi, usporedba zasluga predviđena u članku 45. Pravilnika izraz je načela jednakog postupanja (vidjeti rješenje od 8. listopada 2015., Nieminen/Vijeće, T-464/14 P, EU:T:2015:787, t. 38. i navedenu sudsku praksu).

49 U predmetnom slučaju valja zaključiti da načelo nije prekršeno, imajući u vidu razliku u 2015. između tužiteljeve situacije i one drugih dužnosnika Suda Europske unije čije su zasluge uspoređene prije promaknuća. Naime, za razliku od tih drugih dužnosnika, tužitelj je premješten u drugu instituciju za vrijeme dotičnog postupka promaknuća. Stoga, razdoblje koje je Sud Europske unije uzeo u obzir za potrebe usporedbe tužiteljevih zasluga sa zaslugama njegovih suradnika u istoj instituciji i za potrebe dodjele bodova za promaknuće u 2015. moralo se ograničiti na razdoblje od 1. siječnja do 15. ožujka 2015. Stoga, nije važno, kako to tužitelj ističe, da je potonji bio u istovjetnoj situaciji kao i njegovi

suradnici koji su također bili dužnosnici Suda Europske unije u 2014., tim više kada se ima u vidu da tužitelj nipošto ne tvrdi da je diskriminiran prilikom dodjele bodova za promaknuće za godinu 2014. Valja dodati, kao odgovor na tvrdnju o postojanju opasnosti od arbitrarnog postupanja institucija prilikom utvrđenja datuma premještaja i od zlouporabe ovlasti, da ta opasnost nije uopće obrazložena i da je, u svakom slučaju, uglavnom ograničena mjerom *prorata temporis* i činjenicom da je na dužnosniku inicijativa premještaja te da je potreban zajednički dogovor dviju institucija za utvrđenje datuma premještaja.

50 Iz te razlike u postupanju koja se temelji na međuinstitucijskom premještaju tim više ne proizlazi povreda načela jedinstvenosti europske javne službe.

51 Naime, valja, kao drugo, podsjetiti da je točno da iz ustaljene sudske prakse proizlazi da se, u skladu s načelom jedinstvenosti javne službe, koje je zajamčeno u članku 9. stavku 3. Ugovora iz Amsterdama, na sve dužnosnike svih institucija Unije primjenjuje jedinstveni pravilnik kao i iste odredbe (vidjeti, u tom smislu, rješenje od 11. listopada 2012., Cervelli/Komisija, T-622/11 P, EU:T:2012:538, t. 25. i navedenu sudsku praksu). Međutim, time što je u predmetnom slučaju istaknuo da bi njegov međuinstitucijski premještaj doveo do njegova isključenja iz sudjelovanja u postupku promaknuća za 2015. protivno načelu jedinstvenosti, tužitelj ne prigovara Sudu Europske unije to što primjenjuje različita pravila od Parlamenta, kao ni *a fortiori* to što su te dvije institucije donijele različita interna pravila o promaknuću. Suprotno tomu, Sudu Europske unije prigovora da nije u potpunosti primijenio vlastita pravila, posebno mjeru *prorata temporis*, kao da je i dalje ostao dužnosnik te institucije. Stoga, svojom argumentacijom tužitelj ne prigovara Sudu Europske unije nepoštovanje načela jedinstvenosti europske javne službe, tako da se prigovor koji se temelji na nepoštovanju tog načela ne može prihvatiti.

52 Može se dodati da bi isto vrijedilo i da se ta argumentacija treba tumačiti tako da se njome prigovara Sudu Europske unije da ga je sankcionirao zbog njegova premještaja u Parlament.

53 Naime, točno je da iz sudske prakse proizlazi da institucije moraju osigurati, s jedne strane, da postupak mobilnosti ne nanosi štetu karijeri dužnosnika koji u njemu sudjeluju i, s druge strane, da dužnosnici koji sudjeluju u tom postupku zbog toga ne trpe negativne posljedice prilikom promaknuća (vidjeti, u tom smislu, presude od 3. listopada 2000., Cubero Vermurie/Komisija, T-187/98, EU:T:2000:225, t. 68. i 69. i od 18. rujna 2013., Scheidemann/Komisija, F-76/12, EU:F:2013:132, t. 29). Valja također navesti da bi tužitelj, da je ostao dužnosnik Suda Europske unije, dosegnuo prag za promaknuće 1. srpnja 2015., koji bi mu omogućio uvrštenje na popis dužnosnika koji ispunjavaju uvjete za promaknuće, i da ga je Parlament promaknuo u razred AD 10 tek počevši od 1. siječnja 2016.

54 Međutim, s jedne strane, Sud Europske unije je u više svojih presuda naglasio važnost autonomije svake institucije kada postupa kao poslodavac, odbijajući argumente koji se temelje na jedinstvenosti europske javne službe. Iz toga proizlazi da dužnosnik koji je premješten u instituciju ne može zahtijevati primjenu povoljnijih pravila za promaknuće koje primjenjuje institucija iz koje je premješten kako bi obrazložio navod da je zbog mobilnosti sankcioniran u svojem promaknuću (vidjeti u tom smislu presudu od 5. srpnja 2011., V/Parlament, F-46/09, EU:F:2011:101, t. 135. i navedenu sudsku praksu).

55 S druge strane i u svakom slučaju, također iz ustaljene sudske prakse proizlazi da Pravilnikom nije dano pravo na promaknuće, čak ni dužnosnicima koji ispunjavaju uvjete za promaknuće, među kojima je dosezanje praga za promaknuće (vidjeti presudu od 31. svibnja 2005., Dionyssopoulou/Vijeće, T-284/02, EU:T:2005:188, t. 19. i navedenu sudsku praksu; vidjeti u tom smislu presudu od 14. srpnja 2011., Praskevicius/Parlament, F-81/10, EU:F:2011:120, t. 51.). Naime, dodjela bodova za promaknuće ne određuje konačni stav institucije nakon provođenja postupka za promaknuće i tijelo za imenovanja zadržava svoju diskrecijsku ovlast te nije vezano bodovima za promaknuće koje su dodijelili voditelji uprave ili voditelji službi kao ni referentnim pragom ni stajalištem zajedničkog odbora za promaknuće

(vidjeti, u odnosu na sustav promaknuća Suda Europske unije, presudu od 11. prosinca 2003., Breton/Sud Europske unije, T-323/02, EU:T:2003:340, t. 48. i 50.). Stoga se iz činjenice da bi tužitelj, da je ostao dužnosnik Suda Europske unije, dosegnuo prag za promaknuće 1. srpnja 2015. ne može zaključiti da bi on nužno imao pravo na promaknuće na taj datum. Također se iz navedenog ne može izvesti zaključak o usporavanju u promaknuću i, stoga, o tome da se tužitelja sankcionira zbog njegove mobilnosti. Slijedom toga, drugi tužbeni razlog valja odbiti.

56 Iz toga proizlazi da zahtjev za poništenje valja odbiti.

Zahtjev za naknadu štete

57 Tužitelj zahtijeva da mu se naknadi imovinska šteta koju je pretrpio zbog nezakonitosti koje su navedene u dvama tužbenim razlozima istaknutima u potporu njegovu zahtjevu za poništenje. Pojašnjava da pretrpljena imovinska šteta uglavnom odgovara razlici između, s jedne strane, plaće koju bi primao od 1. srpnja do 31. prosinca 2015. da je 1. srpnja 2015. bio imenovan u razred AD 10 i, s druge strane, one koju je stvarno primao od 1. srpnja 2015. do 1. siječnja 2016., datuma njegova stvarnog imenovanja u razred AD 10. Osim toga, ističe da nema dvojbe da mu je navedeno nezakonito postupanje Suda Europske unije prouzrokovalo tu štetu. Tužitelj u replici dodaje da retroaktivnost njegova promaknuća 1. srpnja 2015. treba uzeti u obzir prilikom utvrđenja datuma njegova prelaska na stupanj 2. razreda AD 10.

58 Sud Europske unije smatra da tužiteljev zahtjev za naknadu štete treba odbiti. Kao prvo, tužitelj ne pojašnjava opseg svojeg zahtjeva, već svoje tvrdnje ograničuje na opis navodnih posljedica koje bi proizašle iz eventualne presude o poništenju. Kao drugo, zahtjev za naknadu štete treba odbiti s obzirom na to da pretpostavlja, kao u predmetnom slučaju, blisku vezu sa zahtjevom za poništenje, koji također treba odbiti kao neosnovan. Kao treće, navodna šteta nije izvjesna s obzirom na to da je dodjela naknade navedene u tužiteljevu zahtjevu za naknadu štete u biti posljedica koju Sud Europske unije treba izvesti iz eventualne presude o poništenju.

59 Valja podsjetiti da u okviru zahtjeva za naknadu štete koji je podnio dužnosnik ili član privremenog osoblja utvrđivanje izvanugovorne odgovornosti zbog nezakonitog postupanja institucije ovisi o ispunjenju skupa pretpostavki, tj. postupanje institucije mora biti nezakonito, mora se pretrpjeti stvarna šteta i mora postojati uzročna veza između postupanja i štete na koju se poziva. Ako jedan od tih uvjeta nije ispunjen, tužbu treba odbiti u cijelosti a da pritom nije potrebno ispitati jesu li ispunjeni drugi uvjeti za izvanugovornu odgovornost (presude od 1. lipnja 1994, Komisija/Brazzelli Lualdi i dr., C-136/92 P, EU:C:1994:211, t. 42. i od 17. svibnja 2017., PG/Frontex, T-583/16, neobjavljena, EU:T:2017:344, t. 97.).

60 Međutim, prihvaćajući navode Suda Europske unije, valja navesti da se zahtjev za naknadu štete temelji samo na nezakonitostima koje proizlaze iz osnovanosti dvaju tužbenih razloga istaknutih u potporu zahtjevu za poništenje. Budući da su ti tužbeni razlozi odbijeni, uvjet koji se odnosi na nezakonitost postupanja koje se stavlja na teret nije ispunjen, tako da se zahtjev za naknadu štete treba odbiti. Njega treba, u svakom slučaju, odbiti kao prijevremenog, čak i ako bi uvjet koji se odnosi na nezakonitost u predmetnom slučaju bio ispunjen, s obzirom na to da poništenje pobijane odluke kao posljedica te nezakonitosti ne pretpostavlja da bi tužitelj imao pravo na promaknuće (vidjeti, u tom smislu, rješenje od 3. svibnja 2017., De Nicola/ EIB, T-71/16 P, neobjavljeno, EU:T:2017:307, t. 24. i navedenu sudsku praksu; vidjeti također točku 55. ove presude).

61 Slijedom navedenog, ovu tužbu treba u cijelosti odbiti.

Troškovi

62 Sukladno članku 134. stavku 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da tužitelj nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje troškova sukladno zahtjevu Suda Europske unije.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (deveto vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija.

2. Osobi R. L. nalaže se snošenje troškova.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 14. prosinca 2017.

Potpisi